

Мария Илиева
Безтелесност

Вятърът зъл е.
Бурно морето.
Оковано небето в олово.
Дъждът наболява.
Нагарча
от сълзи.
Писък на чайка,
полет на гларус,
безнадежно последен
в гърдите.
Плачат вълните.
Белите пръски
се разбиват
без миг на пощада
в скалите
студени
и сиви.
Разкъсвам окови.
Вече е време.
Волно разпервам крилете
и в полет
политам.
Хоризонтът зове ме очакващ...

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10105>]